

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 9.

Fredagen den 2 mars 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspris: 25 öre pr petturad (= 11 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lädorna samt å tidningskontoren.</p>
---	--	---	--	---

Likasom facklor och fyrverkerier blifva bleka och tråda i skuggan inför solen, så öfverglänsas och fördunklas ande, geni och likaså skönhet af hjertats godhet.
Filosofen Schopenhauer.

"En lifsuppgift"

blir namnet på en längre, synnerligen intressant novell, som under denna månad tager sin början i Iduns följetongsafdelning. Novellen är skriven för Idun af vår må hända mest framstående och mest värderade författare på novellens område,

Ernst Lundquist.

Näppeligen har väl någon novell, som utkommit på sista tiden, väckt ett så enhälligt och berättigadt erkännande af både publik och kritik som författarens senaste novell "Smink". Att novellen "En lifsuppgift" skall mottagas med samma intresse, våga vi taga för alldeles gifvet, liksom vi äro öfvertygade om, att detta meddelande hos alla våra talrika läsarinor skall väcka den största tillfredsställelse.

Säkerligen skall ock underrättelsen här om ytterligare bidraga att vidga Iduns redan nu ovanligt stora läsekrets, för närvarande uppgående till minst 40,000 läsarinor. För att emellertid upplagan må kunna redan från början bestämmas så tillräcklig, att ej sent tillträdande abonnenter gå miste om början af novellen, tillråda vi alla våra läsarinor att i tid — ju förr, dess hellre — förnya prenumerationen för det stundande aprilkvartalet, och skola vi, för att underlätta besväret, med nästa nummer tillsända alla våra abonnenter nödiga prenumerationsblanketter.

Tillträdande abonnenter tillhandahållas de sista numren af innevarande kvartal, i hvilka den nya följetongen kommer att inflyta.

Redaktionen.

Inom hemmets värld.

Täffingsskrift af Anna Berg.

Belönad med det vid Iduns första pristäffing utfästa hufvudpriset.

Hvardagslivet i hemmet är sällan hvad det borde och kunde vara. Man väntar att der mötas af en glad förnöjsamhets stilla lycka, som utgår inifrån och sprides likt ett mildt solljus äfven till en inträdande främling, men i verkligheten är förhållandet sällan sådant. Hvad är orsaken?

De hjertan, som inom hemmet klappa, hafva ett gemensamt mål: att älska och glädja hvar andra, att vara lyckliga. Och likväl störes den dagliga friden oupphörligt, utan att någon olycka inträffat. Orsakerna kunna visserligen vara flere, men vi tro, att det väsentligen beror på bristande undseende. Det menliga idealet är ännu icke hunnet, hinnes kanske aldrig här på jorden. Alla veta det; men likväl väntar och fordrar människan, att alla, som omgifva henne, skola vara utan vank och brist eller åtminstone uti allt efter hennes enskilda önskan, fast än hon sjelf är ofullkomlig i mycket, ty vore hon icke det, skulle hon med godlynt tålmod öfverse, i stället för att vid minsta mötgång anse sig förnämad och visa misshumör.

Viktigast af allt är, att man och hustru hafva undseende med hvar andras små fel, sådana, som mest framträda i hemlivet, och ej låta dessa inverka störande på harmonien i det hela. Det är de, som utgöra kärnpunkten i hemmet, och af förhållandet mellan dem beror, om atmosfären — andligen förstådt — blifver sund eller tvärt om.

Derför, om den ena eller andra parten har en vana eller svaghet, som icke behagar den andra, så haf undseende dermed utan harm, och tro att anledning till qvittering, i de flesta fall, icke saknas.

Finnes i hemmet någon åldrig anhörig eller vän, hvars vissnade utseende, krämpor och tunga lynne synas de yngre oangenäma, kanske fränstötande, huru rätt och väl är det då ej, att undseende af godt hjerta skänkes denne. Och den gamle och lidande får vårt deltagande, om vi blott besinna, huru mycket det är, som tynger på ålderdomens snare år med dess aftagande krafter, dess saknadsfulla minnen samt icke minst medvetandet att vara öfverflödigt och icke kunna omfatta och verka såsom förr, utan blott gå sin förvandling till mötes. Deltagandet bör bestå deri, att ungdomen icke flyr den gamle, utan närmar sig honom med tillit, gifver sina små förtroenden och beder om råd. De unga skola icke förlora utan vinna på det, de hemta från den gamles erfarenhet, och dessutom skola de se, huru det åldriga anletet ljusnar och lifvas af ett ännu varmt hjertas fröjd att få föremål för inneboende känslor och att icke alldeles förbises.

De, som icke minst hafva rättighet till undseende, äro våra tjänare. Ofta vålla de oss anledning till missnöje, det är sant, men böra vi vänta mera af dem än hvad de i allmänhet gifva? De komma främmande i vårt hus, obekanta med hvad vi önska af dem och hafva, i vanligaste fall, fått så ringa upplysning och förståndsodling, att icke allt för mycket bör väntas af dem, synnerligast då vi betänka, huru stora fel ofta begås under en större bildningsgrad.

De hafva derjemte det hårdaste, minst behagliga arbetet, den lägsta lönen och den minsta friheten af hemmets medlemmar. Alla deras små fel och okunnigheter nagelfaras, deras tjänster glömmas eller ringaktas ofta; men i stället för att så bemöta våra tjänare, borde vi alltid behandla dem human. De skola värdera goda, vänliga ord, och de behöfva helt visst sådana långt bättre än den glade sällskapsbroder, vi så älskvärdt möta. Och det skulle icke litet bidraga till hemmets trefnad, om ett ömsesidigt af välvilja stämplat förhållande rådde mellan

herre och tjenare. Ett sådant vinnes också säkrast genom godhet och öfverseende.

Slutligen bör hvar och en familjemedlem hafva det undseendet med sin omgifning att icke utgjuta sina egna små bekymmer och dermed störa trefnaden i hvardagslivet. Slut dörren till om dina svårigheter, visa ett gladt anlete, välj bättre samtalsämnen än de, hvilka intressera endast dig och blott beröra ditt eget kära jag; och den belåtenhet och frid inom familjekretsen, du sålunda skyddar, skall i dubbelt mått återkomma till ditt eget hjerta.

»Utan ett vänligt ord».

Skiss af MATHILDA LANGLET.

(Forts. o. slut fr. n:r 7.)

Och nu gick hon der uppe ensam i de stora rummen. Barnet hade hon skickat till baka till barnkammaren — hon blef blott ändå mer förtviflad af att se den lilla. Hon gick fram och åter — nu var hon ej rädd att röra på sig. Så länge det var dager, stod hon vid fönstret, spejande och väntande. Men det började mörkna och ingen kom — ingen kom! Hvarken han sjelf eller den hon skickat för att söka honom.

Hon förmådde icke gå längre. Hon kastade sig framstupa i soffan och dolde i stum förtviflan sitt ansigte bland kuddarne. O, att han skulle skiljas från henne i bitterhet! Utan ett vänligt ord! Ack, det var hennes fel, endast hennes fel! Bortskämd, van att blott tänka på sig sjelf och sin egen beqvämlighet, ville hon icke för hans skull göra sig minsta besvär — sådan just var hon! Och om också han ibland var orättvis — Men var han det verkligen? Om hon nu ginge ordentligt till rätta med sig sjelf — hur var det? Menade hon verkligen ingenting ondt med de orden, som så retade honom? En brännande rodnad göt sig öfver hennes tårsköljda kinder — endast allt för väl visste hon med sig sjelf, att hon i djupaste hemlighet dock hade haft en liten afsigt att förödmjuka honom, att påminna honom om, att det dock icke vore för mycket, om han krusade litet för henne, hon, den förnäma, rika fröken, som, i alla fall i familjens ögon, gjort en »mésalliance», då hon med förbigående af många fördelaktiga anbud, räckte sin hand åt den vackre, simple adelsmannen, visserligen tidigt avancerad till kapten, men fattig, fattig —

O, huru illa hon handlat! Men hon skulle bli bättre, hon skulle undvika att sära hans ömtåliga känsla, hon skulle med tusenfaldt förökad ömhet ersätta honom, om —

Om! Men om han aldrig komme till baka! Hon uppgaf ett skri af förtviflan och rusade upp. O, det var ju ej möjligt! Han måste komma till baka — det vore ju rysligt eljes —

Nu — nu kom någon! Hvem? Hvem! Hon sprang ut i den upplysta salen. Der stod den gamle tjenaren — ensam.

»Hur — hur — är det?» stammade hon.

»Inte så farligt,» svarade tjenaren med litet darrande röst, »fri'rinnan ska' inte ta' så hårdt vid sig, men —»

»Lefver — han?» hviskade hon ohörbart, men han förstod af läpparnes rörelse hvad hon sade.

»Ja, för all del,» svarade Jansson med så

öfvertygande röst, att all hennes ängslan i en blink försvann och upplöste sig i en strömmande tårflod.

»O, det lättade,» sade hon efter ett par ögonblick. »Tala nu om alltsammans för mig!»

»Ja, det var en Guds nåd, att jag kom att åka efter kapten,» började tjenaren, »och att jag hade don med mig också, för det hade allt gått precis som jag tänkte — fuxen tog allt på sken, han, och inte hade vi kapson på honom heller, för det ha' vi inte haft se'n i fjol vinter, och så gick han hvarnt han ville, och det bar midt i råken, det —»

»O Gud!» skrek hon högt, »och ni sade ju nyss, att han lefde!»

»Ja, ja, snälla frö — fri'rinna, ge sig till tåls ett litet tag! Som lycka var, så var inte fotsacken tillknäppt, så att kapten kom ur släden och låg och höll sig fast på iskanten och ropade, förstås. — Jag körde för brinnande lifvet, jag också, och det var inte så långt härifrån, som olyckan skedde, så att jag hörde skriket och kom fram nätt och jemt i sista stund. Och så kom det mera folk till, och hur det var, så fick vi opp kapten — men — fuxen, stackare, han ligger på sjöbotten, han!»

Den gamle strök med avfiga handen öfver ögonen.

»Fri'rinnan får vara snäll och förlåta mig, men det kostar på mig,» sade han, »för jag har då både födt opp honom som fölunge och kört in honom och allt, och det var nära på min enda glädje.»

»Ja, ja,» afbröt hon och vred händerna, så att det hördes, »men säg nu bara, hur det är —»

»Med kapten, ja! Gud ske lof, nu är det skapligt bra, men det såg illa ut i början. Så fort vi fick opp honom åkte vi opp till Uddnäs och som lycka var, så var doktorn der, och hur det gick till vet inte jag, men nog fick de lif i honom.»

»Hvad säger ni?»

»Ja, han var mest halfdöd, när vi fingo upp honom, men nu var han kry nog sade de.»

»Käre Janson — kan ni, vill ni taga den andra hästen och köra med mig till Uddnäs?»

»Ja, på ögna minuten, bara jag först får byta om kläder, för jag blef bra våt, ska' jag säga.»

»O, jag som glömmer både att tacka er och allt —» ropade hon och sprang bort till skänken, slog sherry i ett dricksglas och förmådde den gamle mannen att tömma det.

Några minuter derefter satt hon i släden på väg till Uddnäs. Nu fruktade hon ej för kölden och tänkte ej ens på, att hon åkte i öppen släde.

* * *

Kaptenen slapp ej så lätt undan följderna af det kalla badet. Han föll i en lång och farlig sjukdom, och icke förr än marken började grönska var han återställd. Mer än en gång under dessa långa ängsliga månader hade man trott, att allt hopp var ute, och när slutligen all omedelbar fara var förbi, var han ännu mycket ömtålig och måste framför allt skonas för sinnesrörelser. Hans hustru hade god tid att vänja sig vid att lägga band på sin häftighet, och hon lyckades också nästan alldeles fullkomligt. Men det måste medgifvas, att sjuklingen, rörd af hennes tålmod, å sin sida uppbjöd all sin förmåga att icke pröfva det allt för mycket.

Och på så sätt blef det småningom en vana hos dessa båda, att den ena ständigt tänkte på den andre och ansåg för en pligt att med hjertlig ömhet undanröjda allt, som kunde sära eller plåga den älskade.

»Men ack,» sade Gurli en dag, »att det skulle behöfvas något så förfärligt, för att jag skulle komma till insigt om min stora felaktighet!»

»Vi behöfde oss en skarp lexa båda två,» sade kaptenen, »men nu ha' vi fått den, och jag tycker det ser ut, som om vi skulle draga rätt god nytta deraf, jag!»

»Och aldrig skola vi mera skiljas, icke ens för en liten stund, utan ett vänligt ord — icke sant?» sade hon och smekte hans kind.

»Nej, aldrig!» sade han.

* * *

Der nere i stallet stod gamle Jansson och betraktade med vemod fuxens tomma spilta.

»Gud ske lof att vi ha kapten på fötter igen,» sade han för sig sjelf, »men se — guldfuxen, den förglömmar jag aldrig!»

Snödroppen.

*Eljan från sitt höganloft,
bygd af glans från englavingar,
drömmer om en namnlös doft,
som från mullen sig uppsvingar.
Vaknar, spörjer syskonringen,
ros i lunden, ört vid strömmen;
ljufva gåtan löste ingen,
fast de alla drömt den drömmen.*

*Högröd frukt på bladrik gren
känner heta kinden svalkas,
spörjer skogens mossas len,
spörjer fjärlspar som skalkas.
Allt har känt den underbara
svalkan likt en andehelsning
från en värld, der stjernor klara
hviska dunkla ord om frälsning.*

*Stelnadt stjernljus faller tyst,
bäddar drivans kalla glitter;
men af solens stråle kysst
i kristallen lifvet spritter.
Sommarns dröm och höstens trängtan,
sig med vinterns tankar viga
och naturens djupa längtan
ses mot ljuset sakta stiga.*

*Ljufva, hvita blomstersnö,
hjeltesagans segerdrifva,
vaknat upp ur is och snö
för att lifvets runor skriva.
Hälften stjerna, hälften lilja,
men med rosens mjuka fägring,
bilden af en renad vilja
och af segerns dag en hägring.*

A ve.

Hemma och ute.

Kronprinsessan Victoria, som helt plötsligt förlorat sin yngre broder, prins Ludvig af Baden, hvilken afded den 23 februari vid endast 23 års ålder, har afrest för att öfvervara dennes likbegängelse.

Kronprinsen, hvilken för närvarande vistas i Kristiania, der konungen likaledes ännu kvardröjer, lär på grund af sin svägers, prins Ludvigs af Baden, fränfälle ej, såsom ämnadt var, komma att bevista prinsens af Wales silfverbröllop den 10 dennes.

Prins Oscars giftermål lär komma att ega rum i Bournemouth den 15 dennes. Till vigselakten, hvilken förrättas af legationspredikanten, pastorn vid svenska församlingen i London Joh. Palmér, och som kommer att öfvervaras af drottningen, kronprinsen samt prinsarne Carl och Eugen, äro den blifvande brudens anhöriga inbjudna.

Prins Carl, hvilken, som vi förut meddelat, åtföljde konungen till Kristiania, återkom derifrån i onsdags.

Prinsessan Eugenie hade på sin namnsdag den 10 februari anordnat en fest för de blinda i Visby. Vid festen afsändes af de blinda ett telegram till furstinnan, hvilken å sin sida likaledes aflät ett telegram, uttryckande hennes glädje öfver hennes skyddslingars tacksägelse.

Prinsessan Eugenie säges hafva testamenterat sitt vackra Fridhem på Gotland till prins Oscar, öhertigen. Gotlänningarne torde sålunda få behålla sin hertig, äfven om han på grund af sitt giftermål måste afkläda sig sin hertigliga värdighet.

Våra divor. *Kristina Nilsson* eller som hon numera heter *grefvinnan Casa di Miranda*, vistas för närvarande i Spanien, men väntas vid början af in-stundande säsong till London, der hon lär komma att uppträda offentligt på ett par konserter — må hända för att för alltid taga afsked af publiken.

— *Sigrid Arnoldson* har engagerats vid italienska operan i Covent Garden, London, under stundande säsong. Bland annat lär hon komma att uppträda i den nya operan »Lakmé».

Kjellbergsska flickskolan i Göteborg har af en okänd välgörare fått mottaga den stortartade gåfvan af 30,000 kronor.

Dödsfall. Fru *Henriette von Baumgarten*, född Klingström, enka efter hofmarskalken S. H. von Baumgarten, afled i Vexjö den 24 dennes i en ålder af 79 år. Den hädangångna sörjes af två döttrar, Ida och Sofie, den förra enka efter öfverstelöjtnanten A. A. Blomstedt, den senare gift med öfverstelöjtnanten frih. O. C. Wrede på Skönberga.

Efterföljarsvärdt. Genom medel, som insamlats i de af fru *Ulrika Grönqvist* uppsatta sparbössorna, bespisades i söndags ej mindre än 175 af de i natt-herberget vid Karlbergsvägen intagna husvilliga männen med en riklig måltid, bestående af två rätter mat och bröd. Likaså erhöles i onsdags de vid herberget intagna middag på bekostnad af enskild välgörarinna.

Vårt sällskapslif.

V.

Är det rent af löjligt att se de mindre barnens försök att likna äldre personer och efterhärma dessa senares sätt att »hafva roligt», så vill dock väl ingen tycka det samma om våra fjortonåringars uppfattning. Här viker löjligheten och lemna obehagliga tankar kvar.

Detta evinnerliga kritiserande af allt, som omgifver oss, är må hända icke rätta vägen till våra läsarinners intresse, och ett för ihärdigt påpekande af missförhållanden tröttar i längden. Detta säger sig sjelft. Men hvad skall man då göra för att väcka eftertanke, för att draga främlingar med in i en tankeriktning, som måste verka upplifvande på hemlif och sällskapslif? Kritisera? Teckna af salongens hjeltar och hjeltinnor, sådana de te sig på hvardagsscenen? Men hvilka skarpa konturer, hvilka mörka slagskuggor måste vi ej då taga med i taflorna!

Moralisera, säger man oss hänfullt, och försök idealisera människorna och världen — ni tröttnar snart. Ja, det är sant, man tröttnar verkligen så snart!

Man ser sig omkring, man eldas af ideerna, och man tycker sig vilja fylla en plats, utföra något nyttigt, säga hvarför vi alla ha anledning att vara missnöjda med oss sjelfva och så mycket.

Men så kommer man in på studiernas område. Och dermed är oändligheten öppnad.

Hvarför äro människorna så ytliga — då de ega så mycket godt inom sig?

Känner du en enda, som ej i djupet af sin själ har en önskan, en åtrå att vara sann och god? Se på brottslingen, som icke ville arbeta, utan med berädd mod skadade både sin nästa och sig sjelf. Kan du säga, att han icke skulle varit annorlunda, om han — varit sig sjelf, och icke låtit göra sig till en slaf af omständigheterna, förhållandena och sin lifsåskådning, som nu bragt honom i missnöjdhet och ursinne öfver sin ställning i lifvet?

Och det är därför, därför att man fattar omöjligheten af att kunna undanröjda alla dessa orsaker, som man så lätt tröttnar, som entusiasmen slocknar och väcker löje öfver våra egna sträfvanden.

Sällskapslifvet! Hvem bryr sig om sällskapslif? Om man icke trifves i sina umgängeskretsar, så stannar man hemma hos sig sjelf, låter världen gälla för hvad den är och lemna squaller, förtal, kurtis, koketteri, slö moral o. s. v. åt sitt värde.

Ja, det gör man, så länge man föraktar sina medmänniskor, så länge man icke väntar sig något godt af dem. Men man vore vanhederligt samvetslös, om man, sedan deras bättre egenskaper skyttat fram, icke endast fortföre att förakta dem utan också underlåte att hjälpa dem.

Vi ha dåliga äktenskap! Hvarför? Derför att vi ha dåliga människor? Det är inte sant! Det finnes inga dåliga människor. Skaparen har icke framalstrat något afgjordt dåligt. Det är en skymf mot Allmakten att påstå något sådant.

Men vi hafva uppfostrade människor. Människor, som icke kunnat utveckla sig sjelfva, utan hvilka måste hjälpas af andra.

Och det är därför vi behöfva vårt sällskapslif.

Här kan man icke reda sig med en torr och otillräcklig skolkunskap, här kan man icke läsa upp inlärdas glosor, lik en själlös fonograf. Här måste man lägga fram sin lifsuppfattning, sina egna tankar, och här måste man kunna våga söka sig vänner och själsfränder.

Men om man redan vid fjorton år måste vara fullärd i förställningskonst, ordvrängning, koketteri och noncholans, hvad skall då vid trettio år kunna återstå af tron på en aktningvärd omgifning?

Och våra kvinnor? Hvad slags förtroenden skola de få för våra män, då de från första början lära känna dem som tanklösa, oreflekterande ungdomar med stora anlag för balkurtis, hemlighällna möten, halft begripliga hviskningar och lösligt utslungade insinuationer, hvilkas betydelse ungdomen sorgligt nog allt mer och mer lyckas fatta.

Hvarför är icke sällskapstenen ren och öppen? Hvarför slår man sig ned i vrårarne och håller hviskande tal för sin dam? Och hvarför har icke ungdomen roligt, om der ej finnes en »han» och en »hon», som det är lustigt att retas med, att kokettera för? Så har det varit i alla tider, svaras det. Ja, så har det varit, men mycket, mycket annorlunda.

Idealismens tid kräfde oskärade ideal.

Ju renare tankar en ungmö tänkte, ju högre stod hon i mannens drömmar. Monne det ännu är så? Förr stälde man idealet så högt, att man endast nådde det med sina tankar, och så nöjde man sig med en mindre fullkomlig verklighet. Nu har man slagit ned fordringarna och söker idealet i verkligheten. Och man är nog lycklig att kunna finna det, ofta med stor lätthet, ty numera står det icke »uppåt» i vår lefnadsfana, nu står det »framåt»; skilnaden af-

speglas i samlifvet, i sällskapslifvet och i valet af våra nöjen. Och framåt måste vi ju — uppåt, ja, det blir kanske en annan fråga.

Hvad gör man för att odla sin själ och sitt förstånd? Man läser, tänker, grubblar, utbyter idéer med sina vänner, kommer till resultat och skapar sig en framtid, det må nu ske medels handkraft eller hjernkraft.

Sällskapslifvet borde vara drifhjulet. Men olyckligtvis verkar allt detta moderna kallprat likt en sordin på all vaknande energi.

Bort med sällskapslifvet således!

Fram med lekar, dans, barnsliga nöjen, som göra våra sinnen unga! Sätt arbetslampan på bordet, låt den manliga ungdomen läsa högt, deklamera, sjunga, skämta och prata — men högt, ärligt, rent spel i allt! Lägg bort matlyxen, så undvikes matfiare, och man får lättare att samla värdefulla gäster i sin familj. Gör icke supéer för månadspengarne, och drag icke in på hvardagsmaten för att kunna ståta med dyrbara bjudningar en eller ett par gånger på året. Familjens tillgångar måste komma familjen till godo och icke bortslösas på främlingar.

Det är ju större heder att vara fattig, men kunna bjuda sina vänner på trefnad och enkel glädje, än att hafva bord, som digna af kostliga rätter, medan gästerna gäspa sig trötta till både själ och kropp.

Helt säkert skall ingen, ung eller gammal, under loppet af en treflig afton finna det tråkigt att få tänka sina egna tankar högt, få direkta, ja, hvarför icke, satiriska och kritiska svar — vi behöfva ja ej alldeles förändra natur, och de så kallade »snillelekarne», *Boutrimes*, *Gifva råd*, *Omdöme och råd*, *Omdömesleken*, *Berättelser en passant*, kunna nog gifva ämnen till både skämt och tankearbete. Hålla vi oss sedan till aftonunderhållningar af *skuggspel*, *tankeläsning*, *trolleriföreställningar*, *sällskaps-teater helt apropos*, der en och hvar lagar sin roll, *dramatiskt framställda gåtor och porträtt*, *pantomimer*, m. fl. löjeväckande tidsfördrif, torde dessa nog kunna anses utgöra en värdig omvexling med den ingalunda utdömda dansen. Frågan är endast att söka skapa om sällskapslifvet, så att det passar och lämpar sig för oss, vi, som icke hafva någon tid öfrigt att slösa bort på *tidsfördrif* och tråkiga medmänniskor och skrytsamma supéer.

Ingen, icke ens i vår materialistiska tid, lever af endast bröd; gif oss några droppar af glädjens och nöjets skummande champagne, det väcker mera godt till lif inom oss, än någonsin något annat konstgjordt sällskapslif skall förmå göra.

Clara Smitt.

Ett gratisexemplar af Idun erhålles för hvarje samlat 5-tal abonnenter.

Om barns lydnad.

Om man läser fru Elna Tenows uppsats »Böra barn lyda?» smyger ovilkorligt den tanken fram: har hon sjelf haft barn att handleda, uppfostra? Ty hennes teorier tyckas föga praktiskt gagneliga; jag tror till och med att den ifrigaste sträfvan i modern riktning för frihet och menskorätt skall i sinom tid inse, hur sorgligt resultatet blefve af en sådan egoismens predikande och förhålligande. — Ingen blir pultron, därför att han lärt sig lyda, men helt säkert måste den, som en gång skall befalla öfver andra — hvilket ju ingår i embeten och tjänsten, i lifvets alla förhållanden

först hafva lärt att sjelf lyda, att böja sig för andras vilja.

Lären edra barn, I nyktersträfvare att tänka stort, att handla ädelt, och I skänken dem då den bästa känsla af frihet, af människovärde, af likhet med det ideal af fullkomlighet, hvilket hvar och en, kristen eller ej, bär inom sig. Men lären dem ock att lyda, hvilket i de späda åren måste ske »blindt», enär ett litet barn ju ej förmår reflektera. Sannerligen man derigenom skapar »pultroner» eller »karaktärlösa» varelser, lika litet som man fostrar sina söner till män genom att lära dem missakta föräldrars, lärares myndighet, allt, som de hittills varit vana att blicka upp till. Jag tror snarare, att detta moderna tal om tvång, slafveri, väcker bitterhet i unga omogna sinnen, långt mer än den låt vara tvungna undergifvenheten under föräldrar, dem de, enligt hittills gällande både gudomliga och menskliga lagar, äro *skyldige* vördnad och lydnad, ja äfven tacksamhet.

I den s. k. gamla goda tiden var barns första lärdom att lyda blindt föräldrars bud, men jag tror icke, att fru Elna Tenow kan beskyllda den tiden — hur mycket än epitetet »den gamla goda» må vara ett talesätt! — för att hafva alstrat företrädesvis pultroner, stackare, utan karaktär, utan känsla eller tanke.

I en familj finnas 10 barn, deraf 8 gossar; fadrens tienstgöring håller honom större delen af året aflägsnad från hemmet, på modren hvilat alltså tyngden och ansvaret för barnens uppfostran. Hur vore det tänkbart, att hon för hvar gång ett barn följer sin enligt fru E. T. »ädlaste instinkt», d. v. s. vägrar att lyda, skulle kunna resonera om skälen för lydnad eller vägran? Med så många barn skulle hennes tid helt upptagas af dessa resonemanger och hemmets trefnad och ordning lida deraf. Skulle ej äfven barnen taga skada af ett så abnormt förhållande? Jag frågar i all ödmjukhet.

Jag medgifver gerna, att jag är konservativ, d. v. s. gammalmodig enligt nutidens begrepp, men jag räknar för en heder att vara det i de fall, der det gäller att utbyta en gammal god sed mot nya opröfvade idéer.

Det går en jäsnig genom tiden, liksom det gjort vid slutet af flydda sekler, och säkert skall ur denna oro i vår tid äfven framgå något godt — i mycket behöfva vi en frigörelse! — men helt säkert sker det icke genom att förkasta allt, som hittills varit oss dyrt och kärt, och sannerligen icke genom att hos de unga inpräglade det egna jagets vikt och betydhet, eller med andra ord för dem predika egoismens evangelium. Deras sjelfkänsla dörr icke af att lära lydnad; hvar tänkande far och mor vill helt säkert icke qväfva den, utan utveckla alla de goda anlag och böjelser, som finnas hos deras barn, på samma gång de vilja motarbeta och kufva de anlag, som kunna leda till deras skada och förderf.

En god uppfostrans höga mål är ju att utveckla allt godt hos dessa barn, som en gång i sin ordningsskola blifva ett slägtes uppfostrare; att ingifva dem sjelfkänsla, aktning för frihet och menskorätt ingår ju häruti, men väl må man akta sig att ingifva dem den tanken, att de äro föräldrarna skyldige hvarken tacksamhet eller lydnad — de sorgliga följderna af en sådan uppfostran komma att hårdt drabba både uppfostrare och uppfostrade.

L. V.

Den nya pristäflingen å sid. 62 i dagens nummer torde observeras! Två pris om resp. tjugu (20) och tio (10) kronor!

Mitt ideal.

Jag älskar. Ljufva känsla! Och den mö,
för hvilken jag mitt allt med glädje
gifver,
som skall mig följa öfver tidens sjö
och ha min kärlek än, då jag skall dö,
hon inspirerar sången, här jag skrifver.

Och hvarför älskar jag den ungmön så,
då skönheter i tusental här vandra,
och hvarför skall mitt hjerta städse slå
för henne blott? Du skall det väl förstå:
min väna mö är oläk alla andra.

Kring hennes hvita panna aldrig har
en konstlad lugg sin mörka skugga kastat.
Med hårets rika länkar har hon snar,
liksom de sköna från antikens dar,
sin fina nacke tjusande belastat.

Ej en korsett har hennes midja rört,
Planchett ej hennes bröst fått sammanpressa,
att uselt squaler ej till togs har fört,
att hon det ädlaste i sig försnört
och ändock vågat höja fräckt sin hjessa.

Och i den barm, som, fri från hvarje tvång,
sig vecklat ut, som Herren sjelf den danat,
ett hjerta ryms i bostad icke trång,
det hyser kärlek, hyser fröjd och sång,
men äfven sorg så djup, som få ha anat.

Ack, hur det pressas samman för den nöd,
som menskor blott för menskors skull få
lida;
för piskad slaf, för trälen utan bröd
det väljer fram en blodström varm och röd,
hvari hvar droppe hörs af ängslan qvida!

Men hur det också vidgar sig igen
och fyller sig af livets friska flöden,
då ibland tusende af lumpne män
blott fins en enda hugstor hjelte än,
som för millioner vågar gå i döden!

Se, sådant är mitt sköna ideal,
Urania, ur salta vågor sprungen,
mer ren än marmorn från Carraras dal,
mer hvit än romerskt altares vestal
och aldrig dock af några bojor tvungen.

Hvem är hon då? Säg, kan du det förstå?
Kanske en fröken, kanske en grefvinna?
Nej, narr, prinsessor här ej ens förstå!
Min fagra mö är mera hög än så:
ack, hon är sångens härliga gudinna!

N. G. Arenander.

Qvinnor.

Porträttstudier för Idun af Johan Nordling.

II*.

Tant Martha.

Stackars Lilly grät, förtvifladt, öfvergifvet, så att hennes vackra blå ögon rent kunde flyta bort i tårar. Och det ljusa håret, som, annars så kokett ordnad i all sin oordning, bildade den täckaste ram kring hennes nittonåriga ansigte,

* Förf. har uttryckt som sin önskan, att den nyligen i Idun införda porträttstudien »Syster Elsa» måtte betraktas som nr: I i denna serie. Red.

det trasslades nu ohjelpigt tillsammans mellan fingrarna till två små händer, som i gråtens nervösa kramp gnuggade tårarnes saltspår ut öfver hela det blossande ansigtet. Hon hade borrat sitt hufvud så djupt ned i den stora broderade förmakskudden, att hon ej ens hörde, när det knarrade i dörren och tant Martha trädde in.

Tant Martha stannar bestört, ännu med handen på vredet; ett skimmer af medlidsam undran tändes i hennes bruna, vänliga ögon. Hon stryker med handen öfver dem och öfver det grå, släta håret, oviss, om hon sett rätt, och säger derpå:

»Lilly, mitt kära barn, gråter du — du, den gladaste bland de glada! Skall jag tro mina ögon? — Så bedröfvad och så ensam!»

Men Lilly borrar än djupare sitt hufvud bland kuddens sefargarnsblommor och lyfter ej en sekund sina ögon till helsning. De deltagande orden från dessa vänliga, gamla läppar, dem hon så ofta kysst, som vore de en moders, komma nu endast smärtan att än häftigare bryta ut.

»O — hur kunde — hur kunde han vara så grym...»

Tant Martha sitter emellertid redan bredvid henne i soffan och har fått det motspänstiga lilla hufvudet i sitt knä, der hon mildt och långsamt stryker det mjuka, fuktiga håret ur den febreröda pannan. De häftiga snyftningarna lugnas så småningom, och ett och annat halft svar på den gamlas försigtigt deltagande frågor ställer snart situationen klar, den hon för öfrigt med qvinlig instinkt för länge sedan gissat sig. Men ännu strömma tårarne, jemna och heta, fram under Lillys skälfvande ögonlock och droppa från hennes kind öfver tant Marthas svarta sidenförkläde.

Så till slut vågar denna komma, halft på försök, med den första skynten förståndig invändning och säger:

»Men, min älskling, du skall se saken lugnt och rättvist. Pappa menar det bästa med både Karl och dig, det vet du nog. Och om du nu också tycker, att han är sträng och grym, skall du besinna...»

Men Lilly ville icke besinna, och trotset spränger sig med ens fram öfver hennes läppar, den unga kärlekens blinda trots, och hon spritter upp och ropar med ögonen i eld och låga:

»Det kan du säga, tant Martha, du, som aldrig har älskat! Älskat så, menar jag, älskat en man...»

Och nu har ordens flöde brutit löst och hon ser icke, har icke tid att se den skugga, som — för ett ögonblick allenast, det är sant — för öfver detta lugna, gamla ansigte. Brådskande, med feberaktig häftighet dukar hon upp hela sitt unga hjertas bekymmerhistoria.

» — Vänta, säger pappa, vänta, säger han! Tror du man kan vänta, när man älskar som vi — ja, det tror du, men det kan man inte! Och om det behöfdes! Jag vill inte, ni skall börja med tomt bo, säger han; då komma bara sorg och bekymmer efter. Och har han inte gjort det sjelf — det har han många gånger med stolthet berättat! Voro de inte lyckliga, mamma och han, när hon lefde, lyckligare än alla andra? Säg, tant Martha? Hur många tusen gånger har du inte berättat mig om den saken... Om ett par år, säger pappa; ni äro än så unga! Om en evighet, ja, då kunna vi så gerna lägga oss att dö med det samma! Och jag gör det, jag vet det — om detta skall vara! — Han har riktigt goda inkomster för öfrigt, Karl — redan. Han har sjelf räknat så noga, och han säger, att det kan gå. Och han måtte väl bäst veta det...»

»Ack, de unga, och deras blinda mod,» säger tant; och hon smeker Lillys späda hand, som, knuten i motspänstig harm, hvilat i hennes knä.

Så blir det tyst med ens. Långa minuter komma och gå, men inte ett ord yttras. Vinteraftonens tidiga skymning sänker sig som en mörk slöja; ännu faller dock en svag strimma dager mellan fönstergardinernas fransar, drar sig i en mjölkvit gata fram öfver det ombonade lilla förmakets gammalmodiga möblemang och stannar i en sista skymt öfver tant Marthas allvarsamma ansigte.

Lilly sitter i skuggan, men hennes ögon lemna ej en sekund den gamlas. I stum, bäfvande undran blickar hon utan återvändo fram på dessa välkända kära drag, som nu med ens te sig för henne som i ett nytt ljus. Det har kommit något underbart oförklarligt öfver dem, något, som Lilly aldrig förr skådat, något af oändlig vemodfull smärta, minnas smärta. Öfver dessa bruna, vänliga ögon, som ständigt så gladt och friskt spela ut i dagsljuset, drager sig nu som en slöja af tårar, der de drömmande se rätt framför sig i skymningen med ett säreget uttryck af att skönja något — bortom skuggorna. Den skrumpna, gamla munnen rör sig sakta, utan ett ljud, liksom repade den upp för sig sjelf tonerna af en halft förgäten sång...

Det kommer som en rysning af helig andakt öfver Lilly, och hon minnes ej längre sin egen smärta, der hon i andlös tystnad följer spelet i tant Marthas drag. Hon har en förmimelse af, att hon kommit en hemlighet på spåren, ett helt lifs hemlighet, och nyfikna frågor kämpa i hennes hjerta med ett kärleksfullt medlidande, sådant hon förr aldrig känt, och som sluter hennes mun...

Sent omsider faller en het tår på Lillys hand, en enda brännhet tår; och de båda, den gamla och den unga, spritta förskräckta upp. Skymningen är nu nästan mörker. Den ena qvinnan ser ej, hur den andra rodnar; men de känna båda blygseln bränna, den som öfverrumplad och den som låtit sig öfverrumplas.

Det är för sent att göra något halft. Tant Martha för häftigt Lillys hufvud mellan sina händer och kysser hennes panna...

Och när hon kämpat sig till nog sinneslugn att tala med hörbar röst, säger hon:

»Den sanna kärleken kan vänta, lida — och försaka.»

Så reser hon sig och går ensam ut.

* * *

»Min egen, älskade Lilly!

Jag har tänkt mycket, sedan jag lemnade dig i går. Jag skall dock nu icke tala mycket. Jag förmimmer emellertid ett behof att säga dig en sak, hvilken du numera känner — till hälften åtminstone. Det förefaller mig, att du har rätt att känna den helt.

Äfven jag har älskat, Lilly, så högt som kanske någon dödlig! Den man, som en gång var alla mina drömmars hjelte, står dig så nära — som en far kan stå sitt barn. Hur en annan, lyckligare qvinna blef hans hustru och din mor, den sagan är allt för enkel och vardaglig att ens förtjena berättas. Enkel och vardaglig för alla — utom för mig!

Lilly, min vän, allt sedan din mor dog i så sorgligt unga år, har du varit mitt barn. Nu är du sjelf en qvinna, ty du älskar; och du har trampat ut barnskorna, fast än jag har svårt att sätta mig in deri. Derför har jag ock nu ansett tiden vara kommen för mig att förtälja dig allt — allt, hvarför jag tagit mig en mo-

ders rättigheter emot dig. Men smärta icke din far med ens antydningen om minnen, dem kanske äfven han kämpat bittra strider att begrava.

Och här, kära min lilla fästmo, sätta vi nu punkt för tant Marthas sentimentalitet. Punkt för evigt.

Jag har ett mycket mera praktiskt syfte med dessa rader, som nog kommer att glädja dig. Saken är helt enkelt den: jag reserverade en gång för min egen tilltänka bosättning ett litet kapital, som sedan dess aldrig rörts. Det har nu vuxit ut, tack vare de goda bankerna, till en rätt artig summa. Från och med i dag är den din och Karls. Den hade ju ändock till sist alltid blifvit det. Och om den nu kan förkorta den bittra väntans tid för eder, kära, kan den ju aldrig komma till gladare välsignelse. Gud gifve eder lycka!

Gå nu in till din far och kyss honom och berättat honom — helt försigtigt! — om tant Marthas testamente. Du skall se, hur han smälter och ger med sig, ty jag känner honom, jag — han har ett hjerta af guld.

Och när du träffar din fästman (jag inbillar mig, det icke dröjer så särdeles länge), helsa honom då, att han skall vara ett godt stycke karl för att förtjena sin lycka — tant Marthas egen kära Lilly!

Jag, gamla toka, som gör mig så onödigt mycket bekymmer! Det har jag ju sjelf sagt honom — mångfaldiga gånger!

Och jag vet, att han ej bedrager oss.

Tant Martha.»

Teater och Musik.

Vasateatern har nu fått sitt nya, af oss förut omnämnda program färdigt. I måndags uppfördes nämligen för första gången 3-akts-lustspelet »Lånta fjädrar», bearbetning från tyskan af Frans Hedberg. Det tillhör det vanliga tyska dussinkramet af detta slag och uppehålls hufvudsakligast af det förtjenstfulla spelet, beträffande hvilket särskildt måste framhållas hr *Gründer* som f. d. byggmästaren, sedermera (mot sin vilja) stadsfullmäktigen Willerman samt fru *Bergström* som den förres ärelystna maka.

Slog det nyssnämnda stycket just ej vidare an, så blef förhållandet helt annorlunda med efterpjesen, den komiska 1-akts-operetten »Kolhandlarna». Sällan hafva vi varit vittne till en muntrare sinnesstämning i en teatersalong. Stycket, i sig sjelft roligt från början till slut och med en lätt och lekande musik, utfördes också på ett sätt, som förtjenar allt beröm. Fröken *Anna Pettersson* som kolhandlerskan *Thérèse* öfverträffar nästan sig sjelf och det vill ej säga så litet. Ett par af hennes mycket roliga kupletter måste omtagas. Hr *Kloed* som kolhandlaren och hr *Gründer* som polissekreteraren bidrogo likaledes på ett förtjenstfullt sätt till den storartade framgången. Att »Kolhandlarna» blir en förträfflig kassapjes för Vasateatern, torde vara ställt utom allt tvifvel.

Musikföreningens sextonde konsert egde rum i tisdags i Storkyrkan, hvilken var till trängsel fylld af andaktsfulla åhörare. Som bekant uppfördes vid detta tillfälle för första gången i dess helhet Gunnar Vennerbergs härliga oratorium »Jesu födelse» — kompositörens mest storslagna tonskapelse.

Oratoriet består af två afdelningar, af hvilka den senare såväl i melodiernas skönhet som i kompositionens genomfördhet onekligen står främst. Hvardera afdelningen upptager 18 nummer, bestående af soli, recitativ, körer, en terzett och en quartett. Solopartierna äro: profeten (hr *Sellergren*), evangelisten (omvexlande hr *Lundqvist* och fru *Edling*), engeln (fröken *Klemming*), aposteln (hr *Sellman*), Simeon (hr *Nygren*) och Herodes (hr *Sellman*).

Utförandet, som leddes af hofkapellmästaren *Nordqvist*, hvilken med kornmästaren hr *Edgren* delar förtjensten af det storartade tonverkets inöfvande och så lyckliga framförande, var beträffande såväl solonummer som körer och orkesterackompagnemang utmärkt samt länder alla de medverkande till största beröm.

Att oratoriet gjorde ett mäktigt intryck på alla de närvarande märktes tydligt, och här och der i den vackra kyrkan förnams efter flere nummer ett sakta sorl, som endast rummets helgd hindrade att förbyta i högljudt bifall. Bland recitativet — må hända verkade mängden af sådana något tröttande — funnos flere af synnerligt anslående art. Af köerna torde särskildt böra framhållas englarnes »Ära vare Gud i höjden» etc., de heligas kör »Min själ längtar och trängtar» med det präktiga solot utförd af hr *Lundqvist*; vidare de skriftlärdes synnerligen karaktäristiska kör »I Betlehem i judiska landet» samt slutkören af de heliga och församlingen. Utomordentligt anslående voro ock engelsns aria »Varen icke förfärad» och quartetten »O, huru ljufviga», hvarjeme såsom särskildt karaktäristisk torde böra framhållas trion »Hvar är den nyfödde judakonungen?», utförd af tre basar (hrr *Salomon Smitt*, *Sellergren* och *Nygren*).

Säkerligen skulle de flesta af dem, som bevistade gårdagens konsert, vara tacksamma, om tillfälle bereddes dem att ännu en gång få höra det vackra oratoriet.

Stor symfonikonsert gifves nästkommande söndag i Musikaliska akademiens stora sal af ledamoten af hofkapellet och läraren i violoncellspelning vid musik-konservatoriet hr *Anton Andersen*. Härvid uppföres af en 100 mans orkester, bland hvilken märkes konsertmästaren *Lindberg* och hr *Tor Aulin*, en af hr *Andersen* komponerad symfoni (ess-dur). Hr *A.* har redan för några år sedan väckt uppmärksamhet härstädes med en dylik större symfoni, som då motogs med mycket bifall af både publik och kritik. Kompositören kommer sjelf att leda utförandet.

En koketts bekännelser.

Skiss för Idun

af MIA.

(Forts.)

Efter dansens slut råkade vi åter grefven ute i buffeten.

»Herr hofjägmästare,» sade han, vändande sig till min kavaljer, »ni är väl icke ond på mig eller hur?»

»Hur kan ni tro det, min bästa grefve, jag har tvärt om alltid för er hyst de vänskapligaste känslor, och det skulle smärta mig mycket, om ni af en eller annan anledning ansett er ha skäl att misstänka motsatsen,» svarade hofjägmästaren artigt.

»Nåväl, det gläder mig verkligen. I så fall har ni väl intet emot, att vi tömma en föronsingsbägare tillsammans med vår älskvärda väninna, er dam, hvares skäl jag nu vågar föreslå, att vi dricka i botten,» sade grefven och fylde ett par punschglas.

»Tack, jag dricker inte punsch,» svarade hofjägmästaren och serverade sig litet champagne med kolsyradt vatten.

»Ah, ni är således absolutist, det visste jag ej,» sade grefven och klingade med oss. »Till-låt mig fråga — är det af smak eller af princip?»

»Af princip; man begär så lätt dumheter, då man fått några glas. Det har jag en gång haft en sorglig erfarenhet af,» sade hofjägmästaren öppenhjertigt.

»Såå, törs jag fråga, när det var? Under den tid, jag haft nöjet af er bekantskap, har det synt mig, som om ni icke vore i stånd att begå dumheter, ty dertill synes ni mig vara allt för lugn. Jag deremot, som bär en sjudande vulkan inom mig, jag begär alltid dumheter,» sade grefven med en komisk gest och en sidoblick till mig.

»Säg icke så, förr eller senare blir nog äfven ni vis, ty vulkanen inom er kan väl icke fortvara att brinna i evighet,» inföll jag.

»Det beror på hur man hushållar med bränslet, min nådiga,» replikerade grefven.

»Det måste ni hushålla noga med! Tala vid hofjägmästaren, hur ni bör bära er åt, ty han är säkert hemma afven i den sortens skogshushållning.» svarade jag och bugade mig för mina kavaljer, som återfört mig till min plats der jag öppnade en ny konversation med en af de äldre damerna.

Grefven och hofjägmästaren gingo åter ut i buffeten, och jag återsåg ingen af dem förr än en timme senare, då hofjägmästaren bjöd upp mig till en dans, som redan pågått några minuter.

»Om förlåtelse, jag har låtit er vänta, men grefven och jag voro inbegripna i en så liflig diskussion om jagt, att jag glö—ömde mig,» ursäktade min kavaljer.

Hvad ville detta säga! Hofjägmästaren var sig icke lik längre. Hans ansigte var blossande rödt och hans andedrägt inpregnerad af spritångor.

Detta gaf mig anledning att sitta öfver dansen och be min kavaljer taga plats, ty min nyfikenhet var redan väckt, och jag anade, att onda makter hade sitt finger med i spelet.

»Att ni och grefven blefvo så goda vänner i hast, det förvånar mig verkligen,» sade jag.

»Åh, vi ha ju känt hvara — andra länge, fast vi i — inte — — — förlåt, det måtte vara Salignacen, som han spetsade med, som förorsakar denna fördömda hicka,» afbröt hofjägmästaren och bemödade sig att se korrekt ut.

»Min vän — — — sköld och jag ha mycket gemensamt,» återtog min kavaljer. »Han är en väldig Nimrod — värre än jag trodde och det ska bli — — — Men förlåt, här sitter jag och konverserar om saker, som omöjligt kunna intressera er,» afbröt han åter.

»Ja, uppriktigt sagdt tycks det, som om ni smittats genom umgänget med grefven och tillägnat er hans vulkaniska natur. Ni ser så echaufferad ut, som om en eruption förestode.»

»Ha, ha, ha! Alltid lika spetsig och lika förtju — usande. Men om mitt bepri — isade lugn i ett ögonblick som detta skulle svika mig, och min vulkaniska natu — ur i stället gjorde sig gällande, så är det icke min vän grefvens skuld, utan helt enkelt er, min fröken. Ty det är ni, so — om tändt vulkanen inom mig, so — om ko — ommit mig att glömma — —»

Innan jag visste ordet af, hade hofjägmästaren lagt armen om mitt lif och sökte trycka mig intill sig, under det hans läppar hviskade något om »älska och kärlek», som jag icke lyssnade till. I stället stod jag ögonblickligen upp och gick, utan att svara ett ord.

I dörren till den närgränsade salongen mötte jag grefven, som såg mäktiga triumferande ut.

»Hvad nu, dansar ni ej med min vän hofjägmästaren? Eller har han må hända fallit i onåd hos balens tjusande drottning, att döma af den förolämpade min, hon tagit på sig. Stackars gunstling! Hans lycka var lika kort som min, sedan vi upphört att vara rivaler.»

»Skämta inte, grefve — — sköld, det är er skuld, att jag icke längre räknar hofjägmästaren bland mina vänner. Och det smärta mig mer än ni tror,» sade jag upprörd.

»Han hade således gjort ett så djupt intryck på er — — det, trodde jag icke,» sade grefven hånande.

»Ja, jag kan icke neka dertill! Jag har alltid sympatier för män af heder, och en sådan är hofjägmästaren.»

»Nå, det gläder mig att höra! Jag har således ännu hopp att fortfarande räknas bland edra vänner.»

»Ni har en mycket hög tanke om er sjelf, herr grefve, det har jag många gånger märkt,» svarade jag, vände honom ryggen och gick.

* * *

Se här det enda minne jag eger af hofjägmästaren, sade Ebba och visade baksidan af ett visitkort för väninnan.

Förlåt! läste hon.

I det samma ringde det.

Det är mamma, som kommer, just som jag slutade mina memoarer, sade Ebba och gick att öppna.

När lilla fru Elna en stund senare tagit afsked och Ebba blifvit ensam med sin mor, sade denna:

»Jag har en öfverraskning att meddela dig.»

»Hvad då, hvad då, lilla mamma. Fort, berätta!»

»Åh var nu inte så nyfiken! Öfverraskningen kommer allra sist. Först skall jag berätta, hvad jag hörde och såg i kyrkan.»

Ebba gjorde en liten grimas och lugnade sig.

(Forts.)

Från Iduns läsekrets.

Heder och tack till *Elna Tenow* för några antydningar om »den oärliga konkurrensen på kvinnans arbetsmarknad». Ej underligt, att unge kunskapsrike arbetssökande män se på oss med »omilda blickar!»
Qvinnor från Dalom.

Till *la S—* få vi härmed frambära vårt hjertligaste tack för hennes uppsats i uppfostringsfrågan. Ty värr är det ej utan orsak vår tid fått namnet »de lydiga föräldrarnas tidevarf»; därför heder åt dem, som söka motverka denna missriktning och uppträda mot dem, som vilja underminera fjerde budets helgd.
Erkännsamma föräldrar.

Rättelse.

I de sista raderna — sjetten från slutet — af fru Mathilda Langlets uppsats i förra numret under rubriken »Frihet och tvång» har insmugit sig ett förvillande korrekturfel, som vi härmed bedja få rätta. Der står nämligen: »Här gäller det mer än *djur* etc. — hvilket skall vara: »Här gäller det mer än *eljes* etc.»

Pristäfling n:r 2.

Sedan tiden för den första pristäflingen nu tillkändagåt och inom den samma inlemnats ej mindre än trettio sex (36) täflingskrifter, hvilket ju visar, att täflingen väckt ett lifligt intresse, hafva vi beslutit att redan nu anordna en

ny pristäfling,

till hvilken vi utsatt

två (2) pris

å tjugu (20) och tio (10) kronor.

Det första priset, 20 kronor, utdelas för den bästa berättelse, skiss eller novellett om högst tre breda spalters utrymme (vanlig artikelstil), som inkommit till Redaktionen inom den 7 nästkommande mars.

Andra priset, 10 kronor, lemnas för den bästa samling af råd och rön, som falla inom området för de i de smälare spalterna förekommade afdelningarna för hus och hem. Täflingstiden utgår här likaledes den 7 instundande mars. För att komma under ompröfning vid täflingen om andra priset, måste hvarje samling, som inlemnas, omfatta minst 10 korta uppsatser, hvardera om högst 50, lägst 10 rader petitstil (den i dessa smälare spalter vanligast använda), deraf en till hvardera bland någon af följande afdelningar: *Våra barn, Klädedrägten, Toaletten, Bostaden, Fönsterträdgården, Handarbeten, Bakning, Tvätt och strykning, Köket, Tjenarne.*

De insända täflingskrifterna få ej vara förut offentliggjorda. Manuskriften bör skrivas på endast en sida af papperet och hvarje täflingskrift märkas å baksidan af kuvertet med påskriften: *Täflingskrift.* Hvarje täflingskrift bör förses med en signatur och försesglad namnsedel biläggas.

De i godhet närmast efter de prisbelönade alstren kommande täflingskrifterna komma att hedersamt omnämnas, och förbehåller Redaktionen sig rätt att, om hon så för godt finner, i *Idun* offentliggöra öfven dem.

Stockholm den 8 februari 1888

Redaktionen.

Helsovård.

Medicin för trötta hjernor. Mången söker i retmedel bot för sin trötthet utan tanke derpå, att han dermed tänker sitt lefnads ljus i bägge ändar.

Piska på en trött häst, och du skall nog få honom att gå, men det gör honom icke starkare, ej heller mindre trött.

En klok författare har sagt: »Det bästa en människa kan företaga sig, då hon känner sig för svag att utträtta något, är att gå till sängs och sova så länge hon kan. I sömnen ligger enda medlet att återställa hjernans verksamhet och kraft, emedan detta organ derunder befinner sig i hvila och i tillfälle att ur blodet, den allt lifvande näringsvätskan, upphemta beståndsdelar, hvilka intaga de genom föregående tankearbete förbrukades plats. Ty tankeverksamheten orsakar en faktisk förbränning af hjernans beståndsdelar, liksom hvarje kringvridning af hjulen eller propellern på ett fartyg är resultatet af en förbränning, kolets under ångpannorna. Ersättningen af förbrukad hjernsubstans härledes af närande partiklar i blodet, som i sin ordning härstamma från förut intagen föda, och hjernan är af den natur, att hon under det sofvande tillståndet bäst till-

egnar sig och med sig införlifvar dessa närande beståndsdelar.

Retmedel förmå ingenting utträtta, de öfverfylla hjernan och tvinga henne till en allt större förbrukning af sig sjelf, tills hon blir så uttröttad, att ingen förmåga återstår att mottaga förstärkning.

En andligt uttröttad människa, som med tillhjälp af stimulerande (eggande) medel söker fördrifva sömnen, jagar på samma gång bort den bästa vän, hon eger, och skall snart, fast än för sent, lära sig inse, att vännen utan återvändo har flytt.

Sömnen är en ovärderlig gåfva, som uppriskar och pånyttföder den trötte. Lätom oss tillse, att vi ej missbruka denna gåfva, ej tillskynda oss sjelfva sömnlöshet, oro och till sist döden!

Ur februarihäftet af »Meddelanden för helso- och sjukvård».

Klädedrägten.

Utmärkt sätt att stärka tvättklädningar. 12 ort (eller mera, beroende af tygets tjocklek) lim sköljes och sättes med 2 kvarter kallt vatten på elden under jemn omröring. Elter första uppkokningen alyftes pannan, och, antingen varmt eller kallt, stänkes den torra klädningens eller plaggets afvigsida ganska grundligt med limvattnet. Det stänkta hoprullas en stund, hvarefter det strykes vått.
Corinna.

Handarbeten.

Lappkorgen. Bland alla korgar, jag har i mitt hem, från sykorgen till spånkorgen, spelar min lappkorg den största rollen. Den är för mig den viktigaste och nyttigaste af alla korgar. Den har gjort mig otaliga tjänster och mycket ofta hjälpt mig ur

klämman. Hvarje liten lapp, hvarje bandstump, allt går till lappkorgen, som naturligtvis härigenom blir mycket innehållsrik. Hur ofta rotar jag icke i den samma, och nästan alltid finner jag hvad jag söker. Ar någon sömnad eller lappning på färde i hemmet, genast måste lappkorgen fram och hjälpa, och den gör det redligt. Många, många småsaker har jag förfärdigat för hemmet och för barnen allenast af lappkorgens billiga innehåll.

Korgen har två afdelningar. I den ena afdelningen läggas finare lappar, spetsar, broderiester o. d.; här finnes likaledes en knappask, som innehåller alla samlade knappar. I den andra afdelningen ligga de gröfre lapparne.

Det hem, der husmodern lappar och gerna lappar, går ej under!

B. D.

Fönsterträdgården.

En allt för sällsynt gäst i våra rum är kaffebrädet, *Coffea arabica*. Denna tacksamma växt är på långt när ej så känd som dess frukt, hvilken ju hos både hög och låg, rik och fattig, frisk och sjuk står i högt anseende.

Kaffebrädet låter med lätthet uppdraga sig i boningsrum, och hur tack-samt är ej dess odlande! Under blomningstiden äro de små träden alldeles betäckta af hvita, välluktande blommor, hvilka talrikt skjuta upp från de hvita blaskaftens bas. De utvändigt gröna bladen likna till formen ganska mycket lagerträdet blad. Står kaffebrädet i full blomning, har det ett intagande utseende, och en hvar måste hålla utaf den jasmindoftande främlingen. Man skall med glädje unna honom ett rum bland sina andra rumväxter och gerna skänka honom nödig vård.
Esquil.

Mot blomknoppars affallande. För att hindra blomknoppar, t. ex. på kame-lior, granater m. fl., att affalla måste man vid klart väder öfverstrila klasarne på vintern med ljumt vatten, under sommaren med kallt. Detta vatten ersätter den välgörande dagg, som är så outhärlig för växterna. *Eskil.*

Mjölkkammaren.

Att få tjock gräde på mjölken. Många husmodrar klaga öfver, att de »få så tunn gräde på mjölken». Detta afhjelpes, om man värmer den kallnade nyslade mjölken, tills den blir ljum, samt derefter häller upp den. Så behandlad, gifver den både mycket och tjock gräde.

Detta gör jag själf hvarje dag, hvadan jag vet, att det är tillförlitligt. *B. I. af S.*

Huskurer.

Synerligen godt medel för liktornar. Köp på apoteket för några öre ättik-syra och en bit ympvax. Stjelp litet på flaskan samt tag den fuktiga korken och bstryk liktornen dermed, bred af ympvaxet på en linnelapp och lägg ofvanpå. Vaxet begagnas tvänne dygn, men ättiksyran påstrykes hvarje afton. Håll får ej finnas, och försigtighet måste iakttagas med syran. Det hvitnade skinnet afklippes, och då liktornen höjt sig, apetas den försigtigt med sax eller knif. Läk sedan säret med litet vaselin. *Pålitlig husmoder.*

Medel mot tandvärk. Man behöver endast värma litet stark ättika och hålla den en stund så varm som möjligt på den värkande tanden. Detta säges vara långt bättre än det sedvanliga medlet att hålla bränvin på en tand som värker. *Avis.*

Tvätt.

Tvättning af atlas, sidenband, brokad och damast sker dels med äggulor, dels med venetiansk tvål. Man bstryker det, som skall tvättas, dermed, tvättar det i ljumt vatten, hvarefter det sköljes i kallt vatten och derefter torkas. Härpå upplöses god gummidragant i lika delar vinättika och friskt brunns-vatten, hvilket man silar genom en duk, på det gummin må befrias från all orenlighet. Man bör dock ej upplösa för mycket gummi, så att lösningen blir för tjock. I denna gummilösning blöter man tyget mycket väl, så att det öfverallt blir lika genomfuktadt, urklämmer sedan åter gummivattnet, stryker det med en borste på ett bräde och låter det torka i solen eller i en varm ugn. Band böra strykas torra med ett strykjern. *Emilie.*

Hushållet.

Ny ättika. Under denna rubrik har äfven i Idun annonserats om ett nytt slags ättika, hvilken efter allt att döma i hvarje hänseende öfverträffar den hittills i handeln förekommande varan. Den nya ättikan säljes hos de flesta välsorterade speccerihandlande, kemiskt ren, koncentrerad, på 10-gradiga flaskor à 1 kr. pr stycke. Härvarande handelskemist har undersökt varan och funnit den innehålla endast ättiksyra och vatten samt således vara fri från främmande syror och salter. Bland dess väsentligaste fördelar må framhållas dess prisbillighet, då man ju för 1 kr. erhåller ej mindre än 2½ kanna ättika, hvarjemte den ej afsätter några botten-satser, utan håller sig fullkomligt klar och ren. För öfrigt kan man själf späda den efter smak och behof genom att tillsätta rent kokt vatten.

Vi hafva själfva haft tillfälle pröfva den nya ättikan och kunna således intyga dess goda egenskaper. *Red.*

Bästa sättet att förvara citronskal färskar. Det gula skalet på citronen afrifves; i en liten panna blandas detta

jemte nära dubbelt så mycket socker, och vatten påhålls, ej mer än att det blir som en tjock gröt. Detta sättet på elden under jemm omröring med en silfversked, tills citronen är kok-varm. Den hålles då upp i glasburk, får kallna, öfverbindes sedan och kan hålla sig ett år. *Corinna.*

Att förvara citronsaft. Sedan skalen äro afrifna, skäras citronerna itu och pressas en halfva i sender öfver en hårsil. Saften ställes på sjunka ett dygn och hålles sedan på en glasburk, som rymmer 4 gånger så mycket. Deri nedröres med silfversked fint socker så mycket, att det blir som en hård gröt. Kan förvaras länge och är mycket användbart. *Corinna.*

Bakning.

Mjuka pepparkakor. 1 kvarter sirup uppkokas jemte ½ skålp. socker och kryddor, 1 tesked ingefära, 1 dito nejlikor, 1 dito kardemumma och 4 matskedar finskurna pomeransskal. Detta upphålles derefter i ett fat, och när det något svalnat, iröras 4 hela ägg, 1½ jumfru gräde, 1 jumfru smält smör, för 12 öre sodabicarbonat samt till sist 1¾ skålp. hvetmjöl. Af denna deg kan man genast sätta små bollar på plåtar, som sedan insätts i ej för svag ugnsvärme. En mandelstrimma kan läggas på hvarje pepparkaka. Man profvar en, och om den blir platt, iröres mera mjöl. Plåtarna böra ej vara uppvärmda. *Alma.*

Kåks. Sats: 3 matskedar fint socker, 3 hela ägg, ½ jumfru tjock gräde och en liten nypa hjorthornsalt samt mjöl, så att degen blir lagom. *Augusta.*

Mjölksöpt tunnbröd. Till 1 lisp. fint skrädt kornmjöl tages 2 kannor ljum mjöl. Detta arbetas tillsammans till en deg. Till hvarje bröd tages så mycket deg man behagar; denna utkafas så tunn som möjligt med randig kaffe samt naggas på båda sidor, helst med en fjedernagg, lyftes på en brödspade och skjutes in i en riktigt uppeeldad bakugn att gräddas. Detta bröd, ehuru simpelt, är mycket välsmakande till filmjök eller annan mjölk, samt till smörgåsar. *Hanna.*

Köket.

Snabb-kaka (jästpulverkaka). 3 te-skedar jästpulver röres torrt tillsammans med 70 ort hvetmjöl. Fyra ägg, 50 ort socker (efter smak), tvänne sked-blad smält smör (efter behag smak af citronskal eller bittermandel-essence — det senare fås på apoteket) vispas tillsammans med 1 kopp mjölk. Mjölet tillkommer. Hålles i smorda formar, som strax insätts i jemm ugnsvärme i 15 à 20 minuter. Afpröfvas i ugnen med en vispgren, om de äro dröiga. *Corinna.*

Husdjuren.

Hönsens utfodring under vintern. Särskildt under vintern böra hönsen vär-das med synerlig omsorg, helst vid sträng köld. På morgonen bör man gifva dem något gröpe eller kli med bröd, blandadt och utördt i temligen varmt vatten. Det är en lust att se, huru djuren kasta sig deröfver. Vid middagstiden ger man dem hvete eller korn och på qvällen majs. Den senare är i synerlighet mycket värmande genom sin fetthalt. Två gånger om dagen bör man gifva uppvärmdt friskt dricks-vatten. Man får ej heller försumma att gifva dem något grönfoder. Vill man ytterligare göra något, så kan man två eller tre gånger i veckan gifva dem litet köttaffall. *Elis.*

Hvarjehanda.

Porslinskitt. Fin pimsten, kalk och snickarlim blandas till en deg, med hvilken de söndriga kanterna af pors-linet bstrykes.

Läkareråd.

Agnes. En lösning af 1 del pyrogallussyra i 40 delar rosmavatten och 2 delar eau de Cologne.

Louise 30 bör personligen vända sig till läkare. Med honung botas förvisso ej ert onda.

Wilhelmina. Är individuelt olika, och någon regel kan ej uppställas, utan måste ni själf pröfva, hvad ni tål. Vi känna ju ej graden af er nervsvaghet.

Gertrud — m. Drick hvarje morgon på fastande mage två glas pyrogallsyra i rosmavatten samt efter en vecka samma kvantitet äfven på eftermiddagen. Tag, om möjligt, kalla afrifningar, hvarje morgon vid uppstignandet. Drick mycket mjölk och tag god motion, dock ej till juttrotning. — Att ert här faller af, beror på den allmänna svagheten. Blir håret för torrt, så använd emellanåt någon god olja (från apotek) till upp-mjukning, men undvik alla »härmedel». — Er lilla gosse bör ni visa för läkare, som får afgöra, om födelsemärket behöfver opereras bort, eller om det kan aflägnas genom penslingar.

A. D. Tvätta händerna flere gånger dagligen i en lösning af 1 del tannin på 100 delar utspädd sprit, samt pudra dem tidt och ofta. Se i öfrigt svar till »Nanna» i nr: 3!

Aurora W — n. Tvätta benet 3 à 4 gånger dagligen med en lösning af 1 del naphol på 200 delar utspädd sprit med följande pudring. När benet blir särigt, bör ni förbinda det med *bljättikesalva*, ombytt morgon och qväll utan föregående tvättning.

Elida. Upplysningarna om er sjukdom allt för knapphändiga. Emellertid kan ni försöka att hvarje morgon på fastande mage dricka ett glas varmt vatten, i hvilket ni upplöst en och en half tesked *konstgjordt karlsbadersalt*. Märker ni ej häraf förbättring, bör ni vända er till läkare.

Fru på landet. Låt barnet ej äta eller dricka senare än kl. 6 på aftonen. Låt henne ej ligga annat än på sida — ryggläge kan hindras genom att fastbinda ett nystan el. dyl. på ryggen. Väck henne den första tiden en gång på natten något tidigare än hittills skett. Så vida inga andra orsaker (blåskattar, mask, sten, etc.) föreliga, så vinnes den säkraste och snabbaste hjälpen genom elektrisk be-handling, om sådan kan erhållas. Med me-dicin utträttas ej mycket. — Med åren plägar sjukdomen i de flesta fall af sig själf gå till helsa.

G. M. W. A. L. får skriva sina förfrågningar tydligt och med bläck för att kunna få svar.

Dagmar. Se råd till Mary i N:o 3! Ni bör dock ej göra er för stora förhoppningar i fråga om kuren.

21-årig fru. Ni bör rådfråga en läkare, som ej i likhet med den förre ordinerar utan att undersöka, ty här behöfves *noggrann* under-sökning. Vänd er, om möjligt, till en läkare för fruntimmerssjukdomar och redogör noga för allt.

En ung fru — S. Ni har troligen miss-uppfattat läkarens ord, ty hans utslag låter mer än osannolikt. Er egen förmodan är mycket sannolikare; dock kunna vi utan under-sökning och närmare upplysningar ej yttra oss om fallet. Är ni säker på, att ej en under-lifssjukdom — af mindre betydelse — är orsaken?

L. B. Ert lidande är säkerligen af nervös natur och fordrar nog en mera ingripande be-handling, än hvad er, som det tyckes, mycket strängt upptagna tid nu kan medgifva. Kan ni ej åtminstone till sommaren ställa så, att ni då kan under några veckor få sköta er ordentligt? — Af Donnerstags elektriska kedjor har ni ingen nytta.

Finska, 17 år. 1) Se svar till S. von B. i nr: 7! — Täck den med en salva af 1 del borsyra på 10 delar *vaselin*, utbredd på en mjuk linnelapp och fästad med häftplåster-remor. 2) Edra »knottror» blir ni nog ej fullständigt qvitt; men betydligt bättre kan ni få denna åkomma genom dagliga varma bad med *grundliga* såpborstningar. Ännu kraftigare verkar ingnidning med såpsprit (1 del såpa löst i 2 delar sprit, och lösningen filtrerad), men fortsätt ej för länge med dessa ingnidningar. 3) Orsaken får ni själf taga reda på. Granska ytterst noga alla edra kläder, äfven sängkläderna. Bada fittigt.

E. H — g. Elektrisk behandling, under längre tid fortsatt, är bästa botemedlet.

Olivia B., 20 år ber att få veta, »hvad som är bra mot *qvälning*». Som dessa kunna bero på hvarjehanda sjukliga tillstånd, så är det naturligtvis omöjligt att gifva svar på en så kortfattad fråga, ty behandlingen beror naturligtvis på orsaken. Hvad som i allmänhet plägar hindra (ej bota!) *qvälningar*, är att hålla en isbit i munnen eller svalja ned mindre dylika, dricka kalla kolsyrade vatten eller iskylt champagne, tugga på pepparmynt-pastiller o. s. v.

T. H. Svårt att gifva råd utan undersökning. Har ni försökt massage?

M — a W. Drick hvarje morgon på fastande mage två dricksglas varmt (50°) *artificiellt karlsbadervatten* med en half timmes mellan-tid mellan hvarje glas. Tag vidare till hvarje måltid ett stort vinglas *Ronnebyvatten*. Fort-

sätt med er »stränga diet», (håll er nästan uteslutande till mjölkmat), sitt ej för mycket inne och sök i öfrigt hålla humöret uppe på bästa sätt.

Karin. Beror troligen på någon inre orsak. Lider ni ej af bleksot t. ex.? Det är en vanlig orsak. Föreligger något dylikt lidande, så måste detta behandlas. Ert här bör ni lemna i fred för alla pomador o. dyl., som utbjudes. Klipp blott af härspetsarne 1 à 2 gånger i veckan.

»Stygg unge». Det är ej osannolikt, att gossen lider af »engelska sjukkan», och att det är därför han är »stygg». Låt läkare under-söka barnet!

Alexis T. Fortsätt med den behandling, ni tillrädts, och sök att, om möjligt, få er arbetstid något afkortad. Ni måste ovilkorligen till sommaren ställa så, att ni kan komma till lämplig badort. Obotligt kan ert onda ej vara.

H. C. Ö. 1) Mera stillhet och, om möjligt, massagebehandling. 2) och 3). Ni bör låta läkare undersöka gossens och er egen urin.

28-årig fru. Använd samma behandling, som tillrädts. »Sigris» i nr: 7!

Cecilia B. 1). Att tugga snus bör redan genom det snuskiga deri förbjudas sig själf; är dess utom ej heller oskäligt. Att snusa är åtminstone något snyggare och mindre skadligt, men borde väl dock kunna undvikas i synnerhet af en så ung person. 2). Nej — om det ej sker för ofta. *D:r — d.*

Frågor.

Nr 1. Jag måtte icke ha lyckats göra mig förstådd i min klagan öfver »rinnande innan-fönster», ty de råd jag fått synas mig afse de *yttre* fönstren. Tillåt mig därför, herr redaktör, förtydliga, att det är *innanfönstren*, med sina *åt rummen vända ytor*, som dess mer, ju skarpere kölden är, öfverdragas med imma, hvilken under natten upphörligen kondenseras och bildar stora vattensamlingar. Gent emot detta obehag står jag fortfarande rädlös. *Bekymrad husmoder.*

Nr 3. Undertecknad skulle gerna vilja fråga någon af Iduns läsarinor på Öland om enk-laste och riktigaste sättet att laga *Ölands-kroppkakor*; ty det kunna vi ej i Östergötland. *Agnes A.*

Svar.

Nr 2. Till »Atte». Bläckfläckar uttagas medels tvättning med i varmt vatten upplöst fosforsyradt natron. *W — a W.*

Lösningar.

Charaden i nr: 6: *Lagman. Fyrkanten i samma nr: Idun, Dyna, Ungt, Nat.*

Breflåda.

»Hustrulös». Dylika mystiska annonser in-taga vi ej i Idun, äfven om likvid medföljer. *Emé.* Tack — med någon omarbetning!
Flere förlöfode. Vi hafva tagit edert för-slag i öfvervägande och redan satt oss i för-bindelse med på detta område erfaren person. I skolen snart få höra vidare af oss.

H — a. Af samma skäl, som ni gör det der yrkandet, ni vet, i er skrifvelse, torde ni äfven finna edet manad att ingå till höga vederbörande med en anhållan, att National-museet, som ju innehåller en mängd nakna figurer och bilder, måtte slopas. Är det ej så? — För edra bidrag hembara vi värt tack.

A — d; Nana; Signe — n; Elsa; Amalia; Percival Leon; I. F — n, I — berg. Vi hafva ännu ej hunnit taga tillräcklig del af edra uppsatser, men skola göra det med alla första. Må hända torde ni kunna vänta svar till nästa nummer.

Corinna; W — a W.; Selma; Mor Karin; Caroline; Christina; Gunhild; Agnes A.; Cecilia; Nanna; Ellen; Othilia. Hjertligt tack för edra bidrag! De skola efter hand införas.

Gullriva; Greta; Wer da? Tack för välmeningen! Edra poem lämna sig dock ej för Idun. De äro för omogna.

Nuffa. Mot nödigt porto återafs manuskriptet. *Redaktionen.*

Innehållsförteckning.

Inom hemmets värld. Täffingskrift af *Anna Berg*; vid Iduns första pristäffing belönad med hufvudpriset. — »Utän ett vänligt ord». Skiss af *Mathilda Langlet* (slut). — Snödroppen. Poem af *Ave*. — Hemma och ute (notiser). — Vårt sällskapslif V. Af *Clara Smith*. — Om barns lydnad. Af *L. V.* — Mitt ideal. Poem af *N. G. Arenander*. — Qvinnor. Porträttstudier för Idun af *Johan Norrling*. II. Tant Martha. — Teater och musik. — En koketts bekännelser. Skiss för Idun af *Mia* (forts.) — Från Iduns läsekrets. — Pristäffing nr 2. — Helsingö. — Kläde-dräkten. — Handarbeten. — Fönsterrådgården. — Mjölkkammaren. — Huskurer. — Tvätt. — Hushållet. — Bakning. — Köket. — Husdjuren. — Hvarjehanda. — Läkareråd af *D:r — d.* — Frågor. — Svar. — Lösningar. — Breflåda.

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61
3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 11 stafvelser).
Ingen annons införes under 1 kr.

Förlofvade.

Nils Nordström

och

Anna Söderström.

Karlshamn.

Boråkra.

[190]

Trolofvade.

Axel Brundin

och

Lilly Svanbom.

Österunda.

Stockholm.

Tillkännagifves endast på detta sätt.

[191]

Född.

En dotter.

Örebro, Sirishof den 26 febr. 1888.

Ernst Geijer.

Amelie Geijer,

[192]

född von Heijne.

Döde.

Vår innerligt älskade moder
Charlotta Marg. Amundson,
född Lindbohm,
afled stilla

i Uddevalla fredagen den 24 febr.
nära 71 år gammal,
djupt sorjd och saknad af oss,
barnbarn, syskon, släktingar
och vänner.

Aibert Amundson, Alma Amundson,
född Godttsnecht.

[193]

Tillkännagifves
att

min innerligt älskade hustru
Adolína Charlotta Enblom,
född Herrmansson,
stilla och fridfullt afled
i sitt 70:de lefnadsår, under ett
tillfälligt vistande å Lenaberg i
Upland den 27 februari 1888
kl. 6 e. m., djupt sorjd och sak-
nad af mig, slägt och vänner.
Carl J. Enblom.

LEDIGA PLATSER.

Ett praktiskt fruntimmer,
väl hemmastadt i språk, synnerligast
tyska, samt kunnigt i bokföring, erhåller
angenäm sysselsättning nu genast. Stort
afseende fästes likaledes vid en korrekt
behandling af svenska språket. Egen-
händig skrifa svar, åtföljda af rekom-
mendationer torde personligen aflemnas
å Iduns Redaktionsbyrå, Sturegatan 8
(ing. från Humlegårdsg. 19) hvarje dag
kl. 9—10 och 4—5. [175]

PLATSSÖKANDE.

Nu genast eller till våren
önskar ett medelålders, bättre fruntim-
mer, med fast karaktär och godt lynne,
något musikalisk, plats som världinna
hos aktningvärd enkeman eller ung-
karl eller uti större finare hus som hus-
fru. Den sökande är fullt kompetent
att förestå ledningen i ett bättre hem,
vare sig i stad eller på landet. Hon
är skicklig i all sorts matlagning, sylt-
ning, bakning m. m., äfven med söm-
nader och finare handarbeten, öfver hvil-
ket de utmärktaste betyg kunna preste-
ras äfvensom muntliga rekommendatio-
ner. Härå reflekterande torde insända
svar i biljett, märkt »Huslig 1888»,
Nya Dagl. Alleh:s kontor, Munkbron
3, Stockholm. [182]

En ung, anspråkslös flicka,
med godt sätt, önskar med snaraste plats
att gå frun till handa. Svar torde in-
sändas till »17 år», poste restante, Sala.
[187]

Plats på kontor

önskar en ung bättre flicka med för-
äldrahem, som med vackra betyg ge-
nombgått Albert Hedmans Handelsinsti-
tut. Den sökande är språkkunnig och
eger en god handstil. Svar till »Ordent-
lig torde inlemnas å ofvannämnda insti-
tut, der äfven muntliga rekommenda-
tioner kunna erhållas af föreståndaren
[189]

Ett bättre fruntimmer öns-
kar till våren plats som hushållerska
eller husmoder. Den sökande är skick-
lig i alla hushållsgöromål samt kläd-
sömnad och strykning och förstår att
väl sköta och ordna ett hushåll. Ut-
märkta rekommendationer finnas. Svar
torde godhetsfullt sändas till »Pålitlig»,
Vadstena, poste restante. [185]

Se hit!

En bildad flicka söker sig härmed
plats som lärarinna i en god familj.
Mångårig undervisningsvana. Är der-
jemte villig vara behjlpelig i hushållet.
Utmärkta rekommendationer. Svar till
Iduns redaktion, märkt »Emma 22». [183]

En ung flicka, som genomgått
en kurs i handelsbokhålleri och eger
vacker handstil, söker plats som biträde
i handel eller som kassörska. Svar till
»67», poste restante, Frösunda. [188]

DIVERSE.

God förtjenst

kan erhållas af ett eller tvänne
fruntimmer, som vilja upptaga
annonser för Idun. Närmare med-
delas å Iduns redaktionsbyrå hvarje
dag kl. 9—10 och 4—5.

Mrs ApGeorge gives instruction in
English, reading, writing and conversation.
Adress 80 A Drottninggatan, first floor. [77]

P. G. BJURSTRÖMS
Bosättningsaffär, Lampmagasin och Konsthandel

51 Drottninggatan 51

Stor utställning
och försäljning af
alla slags

Bosättningsartiklar

Lyxartiklar

och

Konstföremål

i alla möjliga

branscher och

[39] former

I stort
sortiment
från enkla och
billiga till de mest
eleganta och
dyrbara.

Allt till de
billigaste
priser.

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. Billiga priser. Nybrogatan 55.
Obs! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterskor,
hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90
eller pr post. [74]

Inackordering

i ett bättre och väl ordnad hus på
landet, helst prestgård i Småland,
Öster- eller Vestergötland, för inhem-
tande af undervisning i matlagning
m. m., önskas af en ung flicka. Svar
med prisuppgift under märke X. 20—
Kristianstad. (G. 887 × 2) [194]

Inackordering på landet
kan erhållas i en familj i Vestergötland
för 1 å 2 unga flickor. Närmare upp-
lysningar å Iduns Redaktion. [163]

Undervisning

i pianospelning meddelas af en van
(examinerad) lärare. Priset moderat.
Svar till »Pianolärare» inlemnas på
Iduns Redaktionsbyrå. [184]

Fotografier.

Tre fina, väl retoucherade fotografier
af fröken Ebba Munk, prins Oscar och
hela konungafamiljen för det låga pri-
set af 1 krona; för ett af dessa kort
40 öre. Frimärke i liqvid till fotograf
Carl A. Andersson, Engelholm. [186]

Endast 25 öre

för häfte om 48 sidor kostar

Debet och Kredit

af Gustav Freytag.

Sista häftena lemnas gratis.

Bokförlagsbyrå. [167]

Maltextrakt-öl,

— det så mycket omtyckta och förord-
nade — från Gnesta Bryggeri, finnes
fortfarande å 8 öre i Frans Lundbergs
Maltörycksaffärer, St. Gråmunkegränd
1 och Stallgatan 1. Allm. Telefoner.
[173]

Intressant Nyhet!

Med Albumin-
Aqvarell-färger
kan en hvar
med ringa öf-
ning färgliga
fotografier med

en öfverraskande vacker effekt. Fär-
gerna, som låta teckningen, de mju-
kaste halftoner och fotografiens glans
göra sig gällande, äro väsentligt lättare
att använda än vanliga aqvarellfärger
och kunna med lätthet blandas.
Pris för 18 färger i en fin portfölj kr. 7.50.
Försändes mot efterkräf från
Blombergsska Bokhandeln, Lindesberg.
[159] (G. 11828 × 2)

VEEN'S Begär alltid
rena Cacao
Utsökt kvalitet — Billigt pris.
1/2 kilo 2:75; 1/4 kilo 1:50; 1/8 kilo 80 öre.
General-Agent för Sverige:
S. J. NORMAN, Stockholm.

[142] (G. 11476 × 13)

Tidningskontoret

7 Sturegatan (föret n:r 5)

rekommenderar sig uti allmänhetens
benägna ynnest. Emottager prenu-
meration å alla Stockholms tidningar,
hvilka hemsändas gratis dels med egna
bud eller, om så önskas, direkt från
tryckerierna. Beqvämaste prenumera-
tion. Emottager annonser till Stock-
holms Dagblad, Aftonbladet, Vårt Land
och Svenska Dagbladet.

Lager af alla sorters utmärkt goda
Parfyer, Eau de Cologne, Tvål, flere
sorter, Bläck, Blanksmörja, Skrifmate-
rialier, Gratulationskort m. m., m. m.
[93]

Skrif till

K. M. Lundbergs
Bosättningsmagasin

7 Storkyrkobrinken Stockholm Storkyrkobrinken 7

och begär profver och prisuppgifter

å Hvita väfnader till underkläder, Spetsar,

Broderier, Duktyger, Handduksväfnader,

Lakanväfnader och Sängkläder.

[22]

Möbelytger. Bostrom & Bostrom Mator, m. m. Obs! Billigaste priser. Stockholm, 18 Drottninggatan 18.